

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

21. června 2007^{*}

Ve věci C-163/06 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 23. března 2006,

Finská republika, zastoupená E. Bygglin, jako zmocněnkyní, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek,

příčemž další účastníci řízení je:

Komise Evropských společenství, zastoupená G. Wilmsem a P. Aaltem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

^{*} Jednací jazyk: finština.

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení E. Juhász, předseda senátu, J. Malenovský a T. von Danwitz (zpravodaj),
soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

po vylechnutí generálního advokáta,

vydává toto

Usnesení

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Finská republika domáhá zrušení usnesení Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 9. ledna 2006, Finská republika v. Komise (T-177/05, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, dále jen „napadené usnesení“), kterým Soud odmítl jako nepřípustnou její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise Evropských společenství (generální ředitelství pro rozpočet), které bylo údajně obsaženo v dopise ze dne 28. února 2005 a v potvrzujícím dopise ze dne 25. dubna 2005, kterým Komise odmítla zahájit jednání s Finskou republikou týkající se podmíněčné platby cla vyžadovaného se zpětnou účinností, navýšeného o úroky z prodlení naběhlé do dne zaplacení uvedeného cla, požadovaného Komisí po Finské republice v rámci řízení č. 2003/2180 o nesplnění povinnosti zahájeného na základě článku 226 ES.

Právní rámec

- 2 Článek 6 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. května 2000, kterým se provádí rozhodnutí 94/728/ES, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 169), který je uveden v hlavě II tohoto nařízení, nazvané „Účtování vlastních zdrojů“, vyžaduje, aby účty těchto zdrojů byly vedeny ministerstvem financí každého členského státu nebo jiným subjektem pověřeným každým členským státem a členěny podle jednotlivých druhů vlastních zdrojů. Tento článek stanoví postupy týkající se tohoto účtování a informací, které musí být předány Komisi.
- 3 Článek 9 odst. 1 nařízení č. 1150/2000, uvedený v hlavě III, nazvané „Poskytování vlastních zdrojů“, stanoví:

„Postupem podle článku 10 použije každý členský stát vlastní zdroje na účet vedený na jméno Komise u ministerstva financí nebo jiného subjektu, který každý členský stát určí.

Tento účet je veden bezplatně.“

- 4 Podle článku 11 tohoto nařízení „[v] případě jakéhokoli zpoždění v připisování částek na účet uvedený v čl. 9 odst. 1 zaplatí dotýčný členský stát úrok vypočtený podle úrokové míry uplatňované ke dni uplynutí lhůty na peněžním trhu daného členského státu na krátkodobé operace veřejného financování zvýšené o dva procentní body. Tato úroková míra se zvyšuje o 0,25 procentního bodu za každý měsíc prodlení. Takto zvýšená sazba se použije na celou dobu prodlení.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 5 Skutkový základ sporu byl vyličen Soudem v bodech 1 až 9 napadeného usnesení následujícím způsobem:

- „1. Komise dne 17. října 2003 proti Finské republice zahájila řízení č. 2003/2180 o nesplnění povinnosti a následně přijala odůvodněné stanovisko v souladu s ustanoveními článku 226 ES, když měla za to, že členský stát nesplnil povinnosti, které pro něj vyplývají z práva Společenství tím, že nevypočítal a neposkytl Komisi neodvedené vlastní zdroje vztahující se k dovozům vojenského vybavení realizovaným mezi roky 1998 a 2002 a tím, že odmítl zaplatit odpovídající úroky z prodlení.
2. Finská republika zpochybnila právní posouzení Komise, když měla za to, že jí článek 296 ES přiznává právo nesdělovat důvěrné informace týkající se dovozu vojenského vybavení pro ochranu podstatných zájmů své bezpečnosti, a krom toho po dobu, které se týká řízení o nesplnění povinnosti, neodvádět clo z dotčených dovozů.
3. Za účelem přerušení nabíhání úroků z prodlení, které se uplatní za podmínek stanovených článkem 11 nařízení (ES, Euratom) č. 1150/2000 [...], Finská republika požádala dne 25. ledna 2005 Komisi, aby s ní zahájila jednání týkající se podmíněčné platby cla vyžadovaného se zpětnou účinností a úroků z prodlení naběhnutých do dne zaplacení. Členský stát odkázal na judikaturu Soudního dvora týkající se možnosti takové podmíněčné platby. Vyjádřil své přání s Komisí uzavřít dotčenou dohodu o podmíněčné platbě.

4. Komise dopisem evropského komisaře pověřeného rozpočtem ze dne 8. února 2005 uvedla, že Finská republika podle judikatury Soudního dvora může provést podmíněčnou platbu zachovávající práva členského státu až do rozhodnutí Soudního dvora. Vyzval finské orgány, aby kontaktovaly generální ředitelství (GR) pro rozpočet Komise, pokud jde o praktické podmínky platby.
5. Po telefonickém kontaktu Komise dopisem generálního ředitele pro rozpočet ze dne 28. února 2005 (první napadený dopis) upřesnila, že Finská republika nemá legálně právo uzavřít dohodu takové povahy, jako je dohoda požadovaná finskými orgány s ohledem na povinnosti členských států v oblasti vlastních zdrojů Společenství, a že nemůže sjednávat zvláštní podmínky týkající se té či oné platby, ledaže by šlo o zvláštní obtíže výpočtu, které nebyly v projednávané věci uplatněny.
6. Generální ředitel pro rozpočet [...] finským orgánům potvrdil možnost provést podmíněčnou platbu ve smyslu judikatury Soudního dvora. Upřesnil praktické podmínky, podle nichž může být taková platba provedena a důsledky uvedené platby s ohledem na soudní řízení.
7. Dopisem ze dne 18. března 2005 Finská republika Komisi připomněla, že sporný bod v řízení o nesplnění povinnosti se týká toho, zda článek 296 ES umožňuje členskému státu, aby nesdělával důvěrné informace týkající se dovozu vojenského vybavení a dočasně neodvádět s tím související clo, a že výslovným cílem podmíněčné platby je přerušování nabíhání úroků z prodlení stanovených nařízením č. 1150/2000.

8. Finské orgány krom toho zdůraznily, že jejich podmíněná platba podléhá dvěma podmínkám, a to jednak tomu, že se Komise zaváže předložit věc Soudnímu dvoru, a jednak tomu, že budou mít záruku, aby mohly provést uvedenou platbu odchylně od běžného postupu, tedy aniž by byly povinny sdělovat informace, které ohrožují podstatné zájmy bezpečnosti členského státu.
9. Komise dopisem generálního ředitele pro rozpočet ze dne 25. dubna 2005 (druhý napadený dopis) znovu finské orgány informovala o tom, že nemůže sjednat požadovanou dohodu a krom toho potvrdila znění svého dopisu ze dne 28. února 2005.“

Žaloba k Soudu a napadené usnesení

- 6 Návrhem zapsaným do rejstříku dne 11. května 2005 podala finská vláda žalobu, na základě níž bylo vydáno napadené usnesení.
- 7 Komise, která vznesla námitku nepřijatelnosti, navrhla prohlásit žalobu za nepřijatelnou a podpůrně ji meritorně zamítnout.
- 8 Finská republika navrhla Soudu, aby žalobu prohlásil za přijatelnou a aby zrušil rozhodnutí Komise, které bylo údajně obsaženo v dopise ze dne 28. února 2005 a v dopise potvrzujícím předcházející dopis ze dne 25. dubna 2005 (dále společně „sporné dopisy“), kterým Komise s Finskou republikou odmítla zahájit jednání,

pokud jde o podmíněčnou platbu cla vyžadovaného se zpětnou účinností, navýšeného o úroky z prodlení naběhlé do dne zaplacení uvedeného cla, které po ní bylo požadováno v rámci řízení č. 2003/2180 o nesplnění povinnosti zahájeného na základě článku 226 ES.

- 9 Soud, aniž by zahájil ústní část řízení, napadeným usnesením, vydaným podle článku 114 svého jednacího řádu, žalobu odmítl jako nepřipustnou.
- 10 Soud rozhodl o tom, že sporné dopisy zaslané Finské republice v průběhu fáze před zahájením řízení o nesplnění povinnosti neobsahují žádné rozhodnutí způsobilé vyvolat právně závazné účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy tohoto členského státu.
- 11 V bodě 32 napadeného usnesení uvádí, že odmítnutí zahájit jednání není rozhodnutím nepříznivě zasahujícím do právního postavení členského státu. Zahájení takových jednání, jaká jsou předmětem projednávaného sporu, za předpokladu, že by Komise měla pravomoc s ním vyslovit souhlas, by se totiž nemohlo samo o sobě dotknout právního postavení Finské republiky, neboť by takový účinek mohlo případně mít pouze uzavření dohody na konci tohoto jednání, pokud by bylo úspěšné.
- 12 V bodě 33 napadeného usnesení Soud konstatoval, že v oblasti vlastních zdrojů Společenství ustanovení nařízení č. 1150/2000 ani judikatura Soudního dvora nepřiznávají Komisi pravomoc zahajovat jakákoli jednání s členskými státy.

- 13 Pokud jde o podmíněčnou platbu, Soud v bodě 34 napadeného usnesení připomíná, že v souladu s judikaturou Soudního dvora „podmínečný“ charakter, který platba může mít, vychází z potvrzení rozporu existujícího mezi členským státem a Komisí, navzdory platbě, ohledně odůvodnění dluhu požadovaného tímto orgánem.
- 14 Dále v bodech 35 a 36 tohoto usnesení konstatuje, že Komise naopak vzhledem k tomu, že neodmítla, aby Finská republika provedla podmíněčnou platbu cla, které je předmětem řízení o nesplnění povinnosti, uvedla možnost, kterou mají finské orgány, aby provedly uvedenou platbu v souladu s judikaturou Soudního dvora. Komise uvedla, že stačí, aby finské orgány vypočítaly neuhrazené clo a poskytly jí odpovídající částky rovné platbě jistiny na její účet vlastních prostředků, přičemž s ohledem na to vypočítá úroky z prodlení mezi okamžikem, kdy jí předmětné clo mělo být poskytnuto (informace sdělená členským státem), a dnem skutečného zaplacení. Konečně v případě, že by Finská republika měla úspěch ve věci v rámci řízení o nesplnění povinnosti, které u Soudního dvora v současné době probíhá, by Komise vrátila částky uhrazené podmíněčně.
- 15 V bodech 37 až 40 napadeného usnesení Soud odmítá obě „podmínky“ uplatněné finskou vládou pro podmíněčnou platbu, a to závazek Komise podat k Soudnímu dvoru žalobu pro nesplnění povinnosti a zproštění povinnosti poskytnout důvěrné informace. Posuzovací pravomoc, kterou má Komise, pokud jde o účelnost předložení takové žaloby Soudnímu dvoru, totiž jednak vylučuje právo kohokoli vyžadovat, aby zaujala stanovisko v určitém smyslu. Kromě toho Komise při podmíněčné platbě nijak nevyžadovala sdělení důvěrných informací, které by mohly ohrozit podstatné zájmy bezpečnosti členského státu.

- 16 Soud tedy dospěl k závěru, že jelikož za těchto podmínek sporné dopisy nemají povahu rozhodnutí ve smyslu článku 230 ES, a z tohoto důvodu nemohou být předmětem návrhu směřujícího k jejich zrušení, musí být v důsledku toho žaloba na neplatnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 17 Finská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadené usnesení;
- prohlásil žalobu podanou Finskou republikou na základě článku 230 ES za přípustnou, a
- vrátil věc Soudu, aby rozhodl ve věci samé a aby Komisi uložil, aby rovněž uhradila Finské republice náklady řízení vzniklé v rámci řízení o kasačním opravném prostředku.

- 18 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- odmítl kasační opravný prostředek jako postrádající opodstatnění;

— uložil Finské republice náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- ¹⁹ Podle článku 119 jeho jednacího řádu, pokud je kasační opravný prostředek zcela nebo zčásti zjevně nepřipustný nebo zjevně neopodstatněný, může Soudní dvůr kdykoliv na základě zprávy soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta tento opravný prostředek usnesením s odůvodněním úplně nebo částečně odmítnout, aniž by zahájil ústní část řízení.
- ²⁰ Na podporu návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného usnesení finská vláda uplatňuje jediný důvod kasačního opravného prostředku, rozdělený na čtyři části. Tento důvod vychází z nesprávného právního posouzení, které spočívá v tom, že Soud odmítl uznat, že sporné dopisy mají charakter rozhodnutí, které může být předmětem žaloby na základě článku 230 ES.
- ²¹ Komise poznamenává, že jelikož sporné dopisy jsou pouhými oznamujícími dopisy, ve kterých je vylíčen přístup sledovaný Komisí v projednávaném případě, podle Komise žádným z nich nejsou dotčeny zájmy Finské republiky ani nemění její právní postavení v porovnání s postavením existujícím před jejich obdržení. V důsledku toho je toho názoru, že Soud správně použil právo Společenství, neboť Finská republika neprokázala, že Soud provedl nesprávné právní posouzení.

Ke druhé a třetí části, vycházejícím z nesprávného posouzení neexistence pravomoci Komise a nezávazného právního účinku sporných dopisů

Argumenty finské vlády

- 22 Finská vláda napadá zjištění Soudu v bodech 28 až 36 napadeného usnesení jednak ohledně neexistence pravomoci Komise k zahájení jednání s členskými státy, a jednak ohledně neexistence nezbytnosti těchto jednání.
- 23 Domnívá se, že možnost podmíněčné platby v rámci řízení o nesplnění povinnosti nemůže být posouzena na základě nařízení č. 1150/2000, neboť toto nařízení neobsahuje žádné ustanovení o postupech týkajících se jiných plateb než těch, které se vztahují k vlastním zdrojům poskytnutým Komisi.
- 24 Právo Společenství nestanovilo systém, v rámci něhož by podmíněčná platba mohla být provedena takovým způsobem, že by byla zaručena práva členského státu. V tomto ohledu finská vláda konstatuje, že není jasné uveden prostředek, kterým se členský stát může ujistit o tom, že Komise věc předloží Soudnímu dvoru, jakmile budou zaplaceny prostředky navýšené o úroky z prodlení, ani jakým způsobem je třeba postupovat, když Komise odmítne podat žalobu, poněvadž právo Společenství nestanoví záruku, že tento stát získá vrácení své podmíněčné platby.

- 25 Finská vláda má za to, zejména v rámci třetí části důvodu kasačního opravného prostředku, že konstatování Soudu v bodech 35 a 36 napadeného usnesení a jeho závěr v bodě 42 tohoto usnesení, podle nichž sporné dopisy nevyvolávají žádný právně závazný účinek v důsledku toho, že Komise neodmítla podmíněnou platbu, jsou nesprávné.
- 26 Za těchto podmínek se finská vláda domnívá, že členský stát musí mít možnost se s Komisí dohodnout na podmínkách podmíněčné platby, a pro uskutečnění tohoto posledně uvedeného považuje za nezbytné zahájit jednání za účelem uzavření dohody týkající se uvedené podmíněčné platby. To vyplývá ze zásady loajální spolupráce zakotvené v článku 10 ES a zároveň ze zásady právní jistoty.

Závěry Soudního dvora

- 27 Úvodem je třeba konstatovat, že je třeba se druhou a třetí částí důvodu kasačního opravného prostředku zabývat společně. Za účelem prokázání, že odmítnutí zahájit jednání týkající se podmíněčné platby je aktem napadnutelným ve smyslu článku 230 ES, se totiž obě tyto části v podstatě týkají pravomoci Komise zahájit taková jednání a jejich nezbytnosti.
- 28 Zaprvé je třeba poznamenat, že vytýkaná skutečnost spočívající v irelevanci nařízení č. 1150/2000 je nerelevantní. Ačkoli je toto nařízení relevantní v rozsahu, v němž směřuje k úpravě režimu vlastních zdrojů Společenství, nestanoví totiž žádné ustanovení týkající se takových jednání, jaká jsou požadována finskou vládou. Z druhé věty dvacátého bodu odůvodnění nařízení č. 1150/2000 vyplývá, že Komise „by měla vykonávat své pravomoci v souladu s tímto nařízením“.

- 29 Soud tak právem konstatoval, že uvedené nařízení nepřiznává Komisi pravomoc zahájit jakákoli jednání se členskými státy.
- 30 Zadruhé je třeba uvést, že podle ustálené judikatury, na kterou Soud odkázal v bodě 33 napadeného usnesení, povinnost určit vlastní zdroje Společenství, povinnost poukázat je na účet Komise ve stanovených lhůtách a konečně povinnost zaplatit úroky z prodlení jsou vzájemně neoddělitelné (viz rovněž rozsudek ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko, C-392/02, Sb. rozh. s. I-9811, bod 67). Neodělitelná povaha tohoto spojení rovněž neumožňuje Komisi zahájit oddělená jednání k jedné z těchto skutečností.
- 31 V tomtéž sledu úvah Soudní dvůr konstatoval, že úroky z prodlení podle článku 11 nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Evropských společenství (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 155, s. 1), ustanovení převzatého nařízením č. 1150/2000 (viz rozsudek ze dne 12. června 2003, Komise v. Itálie, C-363/00, Recueil, s. I-5767, bod 23), jsou splatné bez ohledu na důvod zpoždění, s jakým byly tyto zdroje převedeny na účet Komise (viz zejména rozsudek ze dne 16. května 1991, Komise v. Nizozemsko, C-96/89, Recueil, s. I-2461, bod 38; výše uvedený rozsudek Komise v. Itálie, bod 44; a rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Komise v. Nizozemsko, C-460/01, Sb. rozh. s. I-2613, bod 91).
- 32 Komise tak mohla finskou vládu informovat pouze o tom, že podle právních předpisů Společenství a judikatury Soudního dvora nemá pravomoc sjednávat podmínky a způsoby platby vlastních zdrojů. Z toho vyplývá, že spornými dopisy, jakožto akty čistě informativního charakteru, které se omezují na vysvětlení právního stavu, pokud jde o podmíněčnou platbu, nemohou být dotčeny zájmy Finské republiky ani nemohou měnit její právní postavení v porovnání s postavením předcházejícím obdržení těchto dopisů.

33 Pro účely žaloby pro nesplnění povinnosti je namístě v důsledku řízení uvedeného v bodě 8 tohoto usnesení, do jehož rámce spadá otázka zahájení jednání o podmíněčné platbě, upřesnit, že Komise měla použít právní pravidla platná v okamžiku oznámení obou sporných dopisů (viz v této souvislosti rozsudky ze dne 1. července 2004, Tsapalos a Diamantakis, C-361/02 a C-362/02, Sb. rozh. s. I-6405, bod 19, a ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Sb. rozh. s. I-2263, bod 19). Toto posouzení tedy nemůže být dotčeno rozsudkem Soudního dvora ukončujícím toto řízení pro nesplnění povinnosti, k jehož vydání tedy dojde po oznámení obou těchto dopisů.

34 Finská vláda tvrdí, že zásady loajální spolupráce a právní jistoty, vykládané ve vzájemném spojení, od Komise vyžadují, aby zahájila jednání. Z toho podle též vlády vyplývá, že odmítnutím zahájit taková jednání, obsaženým ve sporných dopisech, jsou dotčeny zájmy Finské republiky ve smyslu judikatury Soudního dvora (viz rozsudky ze dne 22. června 2000, Nizozemsko v. Komise, C-147/96, Recueil, s. I-4723, bod 25 a uvedená judikatura, a rozsudek ze dne 9. prosince 2004, Komise v. Greencore, C-123/03 P, Sb. rozh. s. I-11647, bod 44). Tento argument však nemůže být přijat.

35 Z judikatury sice vyplývá, že Komise nemůže členskému státu odmítnout, aby provedl podmíněčnou platbu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ze dne 16. května 1991, Komise v. Nizozemsko, bod 17, a rozsudek ze dne 12. září 2000, Komise v. Spojené království, C-359/97, Recueil, s. I-6355, bod 31). Uznání takového práva ale podléhá pravidlům Společenství, která vymezují podmíněčnou platbu. Právo Společenství však nezavazuje Komisi k tomu, aby s dotyčným členským státem uzavřela dohodu, která by potvrzovala již existující závazky Společenství ve prospěch členského státu. Režim vlastních zdrojů brání možnosti sjednávat podmínky a způsoby platby. V této souvislosti Soudní dvůr zejména zdůraznil význam rychlého a účinného poskytnutí vlastních zdrojů Společenství (rozsudek ze dne 5. října 2006, Komise v. Belgie, C-378/03, Sb. rozh. s. I-9805, bod 48 a uvedená judikatura).

36 Z toho vyplývá, že zásady loajální spolupráce a právní jistoty nemohou Finské republice přiznat právo na to, aby za tímto účelem byla zahájena jednání.

37 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že druhá a třetí část důvodu kasačního opravného prostředku jsou nerelevantní a že musejí být odmítnuty jako zjevně neopodstatněné.

K první části, vycházející z nesprávného posouzení odmítnutí jednání

Argumenty finské vlády

38 Finská vláda se domnívá, že posouzení Soudu v bodě 32 napadeného usnesení, podle něhož odmítnutí žádosti o zahájení jednání není rozhodnutím nepříznivě zasahujícím do právního postavení členského státu, je nesprávné. Takovým aktem nepříznivě zasahujícím do jeho právního postavení by mohlo být pouze uzavření dohody na konci jednání.

39 Podle této vlády totiž nemůže být uzavřena žádná dohoda na konci jednání, pokud tato jednání nebyla alespoň zahájena. Komise tím, že odmítla zahájit jednání, přičemž tak porušila článek 10 ES, ve skutečnosti Finskou republiku zbavila možnosti provést podmíněčnou platbu ve smyslu judikatury Soudního dvora (výše

uvedené rozsudky ze dne 16. května 1991, Komise v. Nizozemsko, bod 17, a Komise v. Spojené království, bod 31). Dotčené rozhodnutí tedy nepříznivě zasahuje do právního postavení Finské republiky.

Závěry Soudního dvora

- 40 Úvodem je namístě připomenout, jak to učinil Soud v bodě 30 napadeného usnesení, že podle ustálené judikatury akty nebo rozhodnutí, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 Smlouvy o ES, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a která podstatným způsobem mění jeho právní postavení (viz výše uvedené rozsudky Nizozemsko v. Komise, bod 25, a Komise v. Greencore, bod 44).
- 41 Soud přitom nepochybil, když konstatoval, že odmítnutí zahájit jednání, odmítnutí obsažené ve sporných dopisech, není rozhodnutím nepříznivě zasahujícím do právního postavení členského státu. Jak tvrdila finská vláda, zahájení jednání je jistě nezbytnou podmínkou pro dosažení případné dohody. Jelikož však takové zahájení nezaručuje, že jednání povedou k nějakému výsledku, zájmy Finské republiky mohou být dotčeny pouze výsledkem samotným. Otázka výsledku však nemůže vyvstat, a to z důvodu neexistence pravomoci Komise jak k uzavření dohody, která by vedla k takovému výsledku, tak k zahájení jednání za tímto účelem.
- 42 Je tedy namístě konstatovat, že Finská republika není ani svou první částí důvodu kasačního opravného prostředku s to prokázat, že oba sporné dopisy jsou rozhodnutími ve smyslu judikatury Soudního dvora. Tato část je tedy nerelevantní, a musí tak být odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

Ke čtvrté části, vycházející z nesprávného rozboru obou podmínek pro podmíněnou platbu

Argumenty finské vlády

- 43 Finská vláda kritizuje rozbor provedený Soudem v bodech 37 až 41 napadeného usnesení ohledně obou podmínek uplatněných Finskou republikou za účelem podmíněčné platby, a sice závazku Komise předložit Soudnímu dvoru žalobu pro nesplnění povinnosti a zproštění povinnosti přiznané tomuto členskému státu, pokud jde o poskytnutí důvěrných informací, které by ohrožily podstatné zájmy bezpečnosti uvedeného státu, podmínek, které se podle Soudu nehodí k uzavření dohody.

Závěry Soudního dvora

- 44 Zjištění učiněná Soudem v bodech 39 a 40 napadeného usnesení právem poukazují na to, že finská vláda nemůže vyžadovat, aby se dotčená platba uskutečnila za podmínky, že se Komise zaváže předložit věc Soudnímu dvoru a že se platba uskuteční, aniž by Komise vyžadovala informace stanovené v článku 6 nařízení č. 1150/2000.
- 45 Případná povinnost Komise předložit Soudnímu dvoru žalobu pro nesplnění povinnosti ani případná povinnost nepožadovat údajně důvěrné informace stanovené v nařízení č. 1150/2000 s sebou nenesou povinnost sjednat platbu podléhající takovým podmínkám. I za předpokladu, že by je musela dodržet, totiž tyto podmínky Komisi nezavazují, jak bylo připomenuto v bodě 35 tohoto usnesení, aby zahájila požadovaná jednání.

- 46 V důsledku toho nemohou být spornými dopisy dotčeny zájmy Finské republiky tím, že Komise odmítla sjednat platbu s výhradou předložení věci Soudnímu dvoru, ani tím, že odmítla přijmout to, že nebudou sděleny informace stanovené v nařízení č. 1150/2000, neboť tyto dopisy podstatným způsobem nemění její právní postavení. Nemohou být tedy považovány za rozhodnutí, která by mohla být předmětem žaloby na neplatnost. Soud tedy právem v bodě 37 napadeného usnesení uvedl, že žádná z těchto „podmínek“ se nehodí k uzavření dohody.
- 47 Čtvrtá část důvodu kasačního opravného prostředku je tedy rovněž nerelevantní, a musí být jako taková odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.
- 48 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že důvod kasačního opravného prostředku je ve všech svých částech zjevně neopodstatněný.

K nákladům řízení

- 49 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Finská republika neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Finské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.